

A **Sea Breeze**
sorozat
hatodik kötete

**TE VAGY NEKEM
A CSÁBÍTÁS**

ABBI GLINES

Dream
válogatás

asonnek már elege van abból, hogy rocksztár bátyja árnyékában éljen. Így hát elutazik az alabamai Sea Breeze-be egy jól megérdemelt pihenőre, hogy végre esélye legyen levezetnie a fejét elködösítő, irigy gőzt. Ebben a csodás, napfényes városban minden adott, hogy újra önmagára találjon. Azonban belezúgni egy helyi lányba cseppet sem volt a terv része ...

Jess édesanyjával él Sea Breeze-ben, és mindent elkövet, hogy kitörhessen ebből a kisvárosi létből. A helyzetet nehezíti, hogy régóta őrlődik egy „se veled, se nélküled” kapcsolatban. A pasija, Hank már többször megcsalta, de Jess mégsem tud elszakadni tőle. Egészen addig, amíg meg nem ismerkedik a jóképű Jasonnel. Ettől kezdve minden a feje tetejére áll ...

Az érzelmek forrongó lávaként hömpölyögnek, és szép lassan Jesst és Jasont is hatalmukba kerítik. Ahogyan kiélvezik a nyár minden kívánatos nyalánkságát az alabamai nap alatt, Jason rájön, hogy bár a bátyja, Jax a zenész a családban, nem ő az egyetlen testvér, aki meg tudja pendíteni a megfelelő húrokat, és megrengetheti valaki világát.

© Monica Tucker

ABBI GLINES az Existence-trilógia, a Vincent fiúk és a Rosemary Beach-sorozat szerzője. A New York Times, a Wall Street Journal és a USA Today bestseller íróője.

Íme, néhány vicces tény Abbiról: szinte nap mint nap füllent a férjének a pénzről, amit cipőkre költött. A villámlás vagy vihar első jelére már ugrik is a legközelebbi szekrénybe egy párnával a fején. És bizony, horkol.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.abbiglines.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ahogy a többi könyvét is, ezt is alaposan túlszárnyalta Abbi Glines. :) Fantasztikusra sikeredett, és a végén a lány miket be nem vállalt, hogy segítsen az anyukájának a számlákat kifizetni, és minden... huhh, szegény.”

Moly.hu

„Azért imádom Abbi Glines könyveit, mert mindig sikerül rávilágítania valami fontos dologra, ami meghatározó lehet egy ember életében. És itt nemcsak a szerelemről van szó, hanem áldozatvállalásról, lemondásról és nehéz döntésekről.”

Amazon

„Lenyűgöző ez a regény! Ahogy a fiatalok szerelme kezd kibontakozni, úgy lesz egyre bujább a történet. Abbi olyan érzékletesen és finoman írja le a legintimebb jeleneteket, hogy az olvasó szinte belepirul.”

Goodreads

„Abbi Glines mindig megmutatja azt, hogy több van az emberekben, mint ami a felszín felett látszik. Történetei nemcsak szerelmi sztorik, hanem érzések, vívódások, harcok viharai. Mindez megfűszerezve egy kevés erotikával. Az egész együtt nagyon pikáns.”

Booktopia

„A Te vagy nekem a csábítás az eddigi kedvencem a Sea Breeze-sorozatból. Új volt a hősnő karaktere, más, mint az eddigi megszokottak, mivel Jess nem egy tipikus jó lány. Imádtam, hogy vad és felszabadult, nem engedi, hogy bárki megváltoztassa. Ez egy olyan erőteljes érzés, amely a boldog véghez vezet.”

BookBeat

Dream
válogatás

ABBI GLINES

TE VAGY NEKEM A CSÁBÍTÁS

← részlet →

Első fejezet

JESS

Okosabb is lehettem volna, de egy komplett idióta vagyok. Hanknek elég volt szánalmasan megrebegtetnie szempilláit, és csücsöríteni a száját, én mindig azonnal rohantam hozzá. Na, de ennek egyszer s mindenkorra vége! Még azt is megbocsátottam neki, hogy csinált magának egy gyereket. De ennél többet egy lány már nem nézhet el.

Hank Granger most utoljára vágott át engem, és kész. Nem leszek többé a lábtörlője. Anyukám megtanított rá, hogy ennél többet érek. Itt az ideje, hogy ne érzékenyüljek el a közös múltunk miatt. Ez az ember soha nem volt igazi férfi. A fiú, akibe annak idején beleszerettem, egy senkiházi gazember lett. Soha nem fog megállapodni, én pedig nem hagyom, hogy még egyszer átgazoljon a szívemen.

Azt hitte, bölcs dolog volt a bár mögötti parkolóban hagyni azt a stricis kocsiját. Pedig tudhatta volna, hogy észre fogom venni. Mekkora idióta! Meg is találtam. Ma este úgy volt, hogy randizunk. Azt ígérte, meghív vacsorázni, mint egy igazi randin. Aztán két órával ezelőtt felhívott, és lemondta, mert állítólag nem érezte jól magát. Én, az engedelmes barátnő pedig elhatároztam, hogy főzök neki levest, és átviszem

hozzá. Nagy meglepetésemre nem volt otthon. Nem bizony. Pedig talán a lelkem mélyén még éreztem is, hogy nem mond igazat.

Miután kiléptem a fák közül, ahol jó egy mérföldet sétáltam, odaértem a Live Bay nevű helyi kocsmá sötét hátsó parkolójába. Nem akartam, hogy ma este itt lássák a kocsimat, és így könnyebb elrohanni, ha esetleg gyorsan el kell tűnnöm.

Erősen megmarkoltam a baseballütőt, amit az unokatesóm-tól, Rocktól kértem kölcsön két héttel ezelőtt, amikor el kellett mennem anyáért, mert lerobbant a kocsija. Egy sztriptízbár mögött ólálkodni hajnali háromkor nem volt éppen biztonságos. Anya tartott fegyvert, csakhogy én azt nem tudtam használni. Amikor megkértem, hogy mutassa meg, kinevetett és megtagadta, azt mondta, a végén még mérgemben egyszer tökön lövöm vele Hanket. Nem mintha érdekelte volna Hank, de nem akarta, hogy börtönbe kerüljek miatta.

Elmosolyodtam, ahogy megéreztem a kezemben az ütő súlyát. Ez aztán egész komoly károkat képes okozni. Meg aztán ott volt a zsebemben az a kés is. Gondoskodom róla, hogy jól összekaristoljam a kocsija oldalát, és ha marad még időm, mind a négy kereket kiszúrom.

Ahogy megkerültem az autót – amire Hank az elmúlt négy év során úgy vigyázott, mintha a saját gyereke volna –, hihetetlen erő járta át testemet. Ez a pasi olyan sokszor megbántott. Ezúttal én fogok neki fájdalmat okozni. Én. Nem Rock. Én.

Tekintetemmel körbepásztáztam a terepet, hogy megbizonyosodjak róla, nincs ott senki. A szélvédő kiverése elég nagy zajjal jár. Nem voltam biztos benne, hogy időben el tudok majd menekülni, mielőtt valaki rajtakap. Reménykedtem, hogy

a helyi zenekar, a Jackdown mindenkinek kellőképpen leköti figyelmét, és senki nem akar majd idejekorán kijönni.

Elnyomtam magamban az ereimben lüktető győzelmi kiáltást, hátraemeltem az ütőt, áthelyeztem a testsúlyt az egyik lábamra, majd a tekintetemet a vezetőoldali szélvédőre fixáltam. Úgy terveztem, azt verem ki legelőször. Minden dühömet és fájdalmamat beleadtam az ütésbe, ami felgyülemlett bennem attól, hogy a tíz éve szeretett fiú összevissza csalt mindenkivel. Lesújtottam az ütővel. Az arcomat egy símaszk takarta. Hirtelesen előtört belőlem a mellkasomat feszítő nevetés, és egyenként kiütöttem a csinos kis autó minden egyes ablakát.

A bosszútól hajtva elővettem zsebemből a kést, és kipattintottam. Elhatároztam, hogy néhány jól megválasztott üzenetet fogok rávésni az autóra az éles pengével, aztán leguggolok, és kiszúrom a kerekeket.

– Hé! – kiáltott rám egy mély hang, mire megállt a kezem a levegőben. Nem Hank hangja volt, hanem valaki másé.

Felvettem a földről az ütőt, kihúztam a késemet a gumiból, és sprintelve elindultam az erdőbe. Soha nem fog elkapni, de azért le kellett vennem azt a hülye maszkot, hogy legalább lássak valamit. Nem biztos, hogy jó ötlet volna belerohanni egy fába, és kiütni magamat.

A mögöttem kopogó lépések hangjából arra következtettem, hogy valaki üldözőbe vett. A francba! Nem pont így terveztem, de legalább jót szórakoztam. Hank meg megérdemelte. Az a rohadt patkány. De nem akartam miatta börtönbe kerülni. Ráadásul anya is dühös lenne.

– Hé, állj meg! – kiáltott rám újra a mély hang. De mégis mire számított? Hogy megállok, és elkaphat? Na, azt már nem!

A távolból közben több új hangot is hallottam. Szuper! Ezek szerint mások is csatlakoztak az üldözőmhez. Lefordultam az útról, amit addig követtem, és elindultam a fák közé. De tudtam, hogy nem sokáig leszek védve az erdő által. Még néhány méter, és kiérek a hátsó útra. A kocsimat azért nem hoztam el, mert anya háza előtt hagytam. Azt akartam, hogy mindenki azt gondolja, nála vagyok, ezért most gyalog kell valahogy eljutnom oda, mégpedig azelőtt, mielőtt mindenki más odaér. A fenébe!

Kis idő múlva elhalkultak a lépések, vagyis vagy lehagytam az üldözőimet, vagy tehetségesen tudtak lopakodni mögöttem. Ahogy kértem a fák közül, megálltam az út szélén. Teljesen kihalt volt.

Hátrapillantottam, de senkit nem láttam. Hank biztosan tudja majd, kit kell keresnie, de semmiféle bizonyítéka nem lesz. Elmosolyodtam, és vettem egy mély levegőt. Ezzel hivatalosan is vége. Végre! Hank soha nem fogja megbocsátani, amit tettem, ezért nem is fogok kísértésbe esni, hogy visszamenjek hozzá. Most már ugyanúgy gyűlölné, ahogy én őt.

– JESS! – dördült fel Hank ismerős hangja. Hirtelen hátrafordultam, de nem láttam sehol. Csak hallottam, hogy az erdő felől rohan felém. A francba! Szóval, utánam jött. De mégis honnan jött rá ilyen rövid idő alatt? Pánikba esve körbepillantottam, hátha meglátom, honnan jön felém. Elöttem semmi nem volt, csak hosszú mérföldeken át vezető út. Sehol egy ház, sehol semmi.

A sarkon megvillant egy fényszóró, így az egyetlen dolgot tettem, amit tehettem: kirohantam az út közepére, és integetni kezdtem, még mindig Rock ütőjét fogva.

A kocsi lassított, és lekapcsolta a lámpát. Hála a jó égnek! De várjunk csak... ez egy Porsche? Mi a fene?

JASON

Nem láttam mást, csak egy szűk fekete ruhás, hosszú szőke hajú lányt, aki az út közepén állt... kezében egy baseballütővel. Ilyesmi csak Alabama államban történik az emberrel. Megálltam, nehogy elüsse, és figyeltem, ahogy átrohan az utasoldali ajtóhoz, és bekopog az ablakon. Tekintetében pánik ült, és az üzött szempár talán ijesztő lett volna, ha a szeme színe nem olyan áttetsző kék, és nincsenek hosszú, fekete szempillái. Kinyitottam a biztonsági zárat, ő pedig kirántotta az ajtót, és beszállt.

– Gyorsan! Indulj már! – követelte. Pillantásra se méltatott. Tekintetével a kinti fákat pásztázta, mintha keresne valamit. Erre én is az út szélére néztem, amit olyan kutatva nézett. Nem láttam semmit... Aztán egyszer csak kirohant a fák közül egy pasi, az arca eltorzult a dühtől, és azonnal megértettem. Nem csoda, hogy ennyire félt a lány. A fickó hatalmas volt és úgy festett, mint aki készen áll megölni valakit.

Sebességbe tettem a kocsit, és elindultam, mielőtt még közelebb ért volna.

– Úristen, nagyon köszönöm! Ez nagyon meredek volt – sóhajtott fel a lány megkönnyebbülten, aztán hátradőlt, és fejét az ülésnek támasztotta.

– Elvigyelek a rendőrségre? – kérdeztem, és rápillantottam. Vajon megtámadták, és sikerült elmenekülnie?

– Nem, azt semmiképpen! Úgy tíz perc múlva úgyis mindenütt keresni fognak. Haza kell vinned. Majd anya biztosítja az alibimet, de gyorsan haza kell érnem.

Mindenütt keresni fogják? És az anyja adja az alibijét? Mi a fene ez?

– Nem mintha bármilyen bizonyítéka lenne. Csak a símaszkomat ejtettem el, de az csak egy olcsó, márkátlan maszk volt, amit néhány éve vettem egy turkálóban. Nem tudja senki visszavezetni hozzám.

Lelassítottam a kocsit, ahogy kezdett értelmet nyerni a szavai. Nem egy olyan lányt mentettem meg, akit támadás ért. Ha jól értettem a zagyválását, akkor épp cinkostárs lettem egy bűntényben.

– Miért lassítasz? Haza kell jutnom anyához, még hozzá most azonnal. Nagyon közel lakik. Ha elmész a County Roadon, és ott jobbra fordulsz, akkor onnan már csak három-négy mérföld. Aztán balra az Orange Streeten. A harmadik ház jobbra.

Ingatni kezdtem a fejemet, és félreálltam az út szélére.

– Nem megyek sehová, amíg el nem mondod pontosan, hogy mi elől menekülsz. – Rápillantottam a lány két lába között szorított baseballütőre, aztán az arcára. Még a sötétben is látszott, hogy egy tipikus déli szépséggel van dolgom. Mintha errefelé valami különleges összetevő lenne a levegőben, hogy ilyen lányokat produkálnak.

A lány csalódottan felsóhajtott, aztán pislogni kezdett, és könnyek gyűltek a szemébe. Nagyon jól játszott, azt meg kell hagyni. Azok a csinos kis könnyecsek már-már hihetőnek tűntek.

– Ez egy hosszú történet. Mire mindent elmondok, addigra elkapnak, és a fogházban töltöm az éjszakát. Nagyon kérlek, vigyél haza! Itt lakom nem messze – könyörgött. Meg kell hagyni, hogy szemrevaló lány volt. Csak nagy kár, hogy bajkeverő.

– Egy dolgot mondj nekem el: miért van nálad a baseball-ütő? – Valamit azért tudnom kellett. Ha valakit eszméletlenül vert, akkor nem segíthetek a menekülésben. Az illető akár meg is sérülhetett vagy talán meghalt.

A lány végigszántotta az ujjával a haját, és halkán megszólalt:

– Oké-oké, rendben! De annyit tudnod kell, hogy megérdemelte.

A fenébe! Tehát tényleg leütött valakit.

– Kivertem az expasim kocsján az összes ablakot.

– Hogy mit csináltál? – Talán rosszul hallottam. Ilyesmi a való életben nem történhet meg. A countrydalokban talán igen, de a való életben nem.

– Az exem évek óta összevissza csal. Megérdemelte. Nagyon megbántott, úgyhogy most visszakapta. És most kérlek, higgy nekem, és vigyél el innen!

Akaratom ellenére nevetnem kellett. Ennél viccesebb dolgot rég nem hallottam.

– Te ezen nevensz? – kérdezte a lány.

A fejemet ingatva visszaálltam az útra.

– Hát, nem egészen erre számítottam.

– Miért, mire számítottál? Hiszen baseballütő van nálam.

Vigyorogva átpillantottam rá.

– Azt hittem, leütöttél valakit azzal az ütővel.

A lány szeme elkerekedett, aztán ő is nevetni kezdett.

– Még hogy én leütök valakit egy baseballütővel? Ez örültség! Ilyet soha nem tennék!

Szívesen elmagyaráztam volna, hogy az is örültség, ha valaki kiveri az exbarátja kocsján az ablakokat, aztán az éjszaka közepén berohan az erdőbe. De nem tettem, mert valami azt súgta, nem értett volna egyet velem.

– Itt kell jobbra fordulni – mutatott maga elé. Nem is indexeltem, mert nem volt senki a környéken. – És a nevedet megtudhatom? Valamiért ismerősnek tűnsz, csak errefelé senki nem jár Porschével.

Hogy elmondjam neki, ki vagyok? Kényelmesnek tartottam azt az anonimitást, amit Alabama nyújtott számomra. Az elmúlt hónapban sok mindent át kellett gondolnom, és nem terveztem, hogy barátokat szerzek ezen a környéken. Még akkor sem, ha az illető elképesztően jól néz ki.

– Nem a környéken lakom. Csak látogatóban vagyok itt – magyarázkodtam. Ez még igaz is volt. Azért jöttem ide, hogy egy ideig meghúzzam magam a bátyám parti nyaralójában, amíg végiggondolom, mi a következő lépés.

– Pedig nagyon ismerős vagy, mintha láttalak volna már – szólalt meg a lány, és félredöntött fejjel az arcomat tanulmányozta.

Előbb-utóbb úgymint rájön. Jax Stone a bátyám. Jax tinisztárként kezdte karrierjét és most, huszonnégy évesen egy valószínűs rockistenség. Elégé hasonlítunk. A média folyton engem követ, amikor nem sikerül Jax közelébe férkőzni. Persze, szeretem a testvéreimet, de gyűlölöm a figyelmet, ami rám irányul. Mindenki úgy tekint rám, mintha Jax lennék. Még a szüleimet sem érdekelte soha, hogy ki vagyok valójában. Mindig mindenki azt várta, hogy olyan legyek, amilyenek ők akarják.

– Ez egy Porsche, ugye? Csak mert még soha nem ültem ilyen kocsiban.

A kocsi is a bátyám egyik játékszere volt. Nekem itt nem volt saját autóm, így elhoztam az egyiket az ötből, amit a garázsban találtam. A Sea Breeze-i házban töltöttük a nyarat a szüleinkkel, amíg Jax fiatalon a világhírnévre pályázott. Csakhogy Jax már nem tinédzser, és a ház most már az övé. A múlt hónapban töltötte be a huszonkettőt. Én pedig egy hónappal ezelőtt a húszat.

– Igen, ez egy Porsche – feleltem.

– Itt fordulj le! – mutatott újra a lány az útra. Lefordultam balra, aztán megálltam a harmadik ház előtt. – Megérkeztünk. Hál’ istennek még senki nem ért ide. Most el kell menned. El kell tűnnöd, mielőtt még kérdezősködni kezdenének. De nagyon köszönöm.

A lány kinyitotta az ajtaját, és még egyszer utoljára hátrapillantott.

– Ja, egyébként Jess vagyok, és ma este megmentetted az életem – kacsintott rám, aztán becsapta az ajtót, és elrohant a ház ajtaja felé. Nem volt hiábavaló megmenteni azt a szép formás pop-siját abban a szűk farmerben. Rég nem láttam ilyen szép hátsót.

Hátramenetbe kapcsoltam az autót, és kitolattam az útra. Ideje volt elindulni a privát szigetre, ahol a bátyám háza állt. Nem egészen úgy alakult ez az este, ahogy terveztem, de egész jól szórakoztam.

Hirtelen felfigyeltem egy hangra, ahogy az ülésen megcsúszik valami, és az ajtónak ütődött. Amikor odanéztem, megláttam a baseballütőt. A lány a kocsiban felejtette. Hátranéztem a ház felé, és magamban elmosolyodtam. Majd gondoskodom róla, hogy visszakérüljön hozzá. Nem ma este, de hamarosan.

Második fejezet

JESS

Gondolkodás nélkül becsaptam magam mögött a bejárati ajtót, aztán gyorsan kulcsra zártam. Soha nem lehet tudni, hogy Hank nem veszi-e a kezébe az igazságszolgáltatást. Nem mintha azt gondoltam volna, hogy ennyire hülye. Annál azért okosabb, mintsem anyával ujjat húzzon.

– Te vagy az, Jess? – kiáltott ki a konyhából anya.

Lehet, hogy jobb lesz, ha elmondom neki, mi történt. Ha a zsaruk megjelennek itt, muszáj lesz pókerarcot vágnia.

– Igen, én vagyok, és lehet, hogy belekeveredtem egy kis bajba – feleltem, majd a szűk nappaliból beléptem a konyhába. Az öt szobás lakóhely, amiben felnőttem, egy salaktéglás kockaház volt, semmi extra, és még a bérleti díja is tűrhető. Soha, egyetlen férfi sem segített a számlák kiegyenlítésében, de anya mindig gondoskodott mindenről.

– Mibe keveredtél már megint? – kérdezte, miután beléptem a konyhába. A kávéfőző mellett állt, pirosra rúzsozott szájából egy szál cigaretta lógott. Nem volt rajta más, csak a kedvenc élénk rózsaszínű szatén köntöse. Biztosan munkába készült, és közben megállt, hogy főzzön magának egy kávé.

Kihúztam ez egyik műanyag konyhaszéket, és leültem rá.

– Ripityára törtem Hank kocsiját.

Anya kivette a cigit a szájából.

– Hogy mit csináltál? – kérdezte.

– A Live Bayben volt azzal a büdös ribanccal. Megint hazudott nekem. Végeztem vele, és azt akartam, hogy emlékezzen rám.

Anya lepöckölte a hamut a mosogatóba, miközben a fejét ingatva kivett egy kávéscsészét a szekrényből. Hosszú, szőke haja még mindig szép volt, de az egykor sugárzóan szép arcán mély barázdákat szántott az élet. Ezen gondolom, a dohányzás sem segített.

– A fenébe, kislányom, nekem egy óra múlva dolgozni kell mennem! Mi lesz, ha megjelennek itt a zsaruk?

Erre nem is gondoltam. Nem lesz alibim. Megvontam a válamat.

– Ha ide jönnek, talán még itt találunk téged is.

Anya feketén itta a kávé, odalépett az asztalhoz, és leült velem szemben.

– Legalább alapos munkát végeztél? Mert ha már foglalkoznunk kell ezzel a dologgal, jobb, ha érdemes. Ma este nem vagyok unalmas dolgokra.

Elmosolyodtam, mert eszembe jutott, milyen jólesett kiverni annak a szép kocsinak a szélvédőjét.

– Igen, alaposan összetörtem.

Anya bólintott, elnyomta a csikket, aztán kortyolt egyet a kávéból.

– Az a Hank egy idióta barom, akitől jobb, ha távol tartod magad. Előtted még az egész élet, és nem szeretném, ha úgy végeznéd, mint én. Hank már felcsinált egyszer egy lányt, akit

nem vett el feleségül. Nem akarom, hogy te legyél a következő áldozat. Nem olyan egyszerű az élet, és ezt te is tudod. De a te szépségeddel kikerülhetsz innen. És nagyon remélem, hogy ki is fogsz – magyarázta anya, és a széken hátradőlve keresztbe rakta a lábát.

Amióta csak az eszemet tudom, mindig erről beszélt. Nagyjából kilencéves lehettem, amikor már elég idős voltam, hogy felfogjam. Amikor az ember anyja a helyi sztriptízbárban dolgozik, jóval korábban megtanulja a dolgokat, mint a többi gyerek. Nincs idő ártatlanságra.

– Hankkel egyszer és mindenkorra végeztem, ezt megígérhetem – biztosítottam anyát.

Anya nem úgy festett, mint aki hisz nekem. De nem is hibáztattam emiatt. Ez a hercehurca Hankkel már évek óta tartott. Épp itt volt az ideje, hogy kitegyem a szűrét. Az a pasas egyenes úton vitt abba az életbe, amit anyám élt. És bármennyire is tiszteltem őt, hogy nem függött egyetlen férfitől sem, nem akartam ugyanolyan életet, mint az övé. Mert pontosan tudtam, mennyire utálja.

– Egy Porsche sofőrje volt a megmentőm – meséltem vi-gyorogva. Még mindig nem tudtam kiverni a fejemből azt az autót... meg a benne ülő pasit. Nem az én világom, de mégis. Nagyon-nagyon távol állt az én világomtól. Arról a fiúról lerítt, hogy kőgazdag. Ráadásul úgy nézett rám, mint valami csoda-bogárra, akivel nem tud mit kezdeni. Gondolom, halálra rémítettem őt. És nem idevalósi. Csak látogatóba jött, de mostanra már biztos árkon-bokron túl jár.

– Errefelé nem sok Porschét látni – jegyezte meg anya szke-p-tikus arccal.

– Mert nem idevalósi. Talán vakációzni jött a szigetre. Úgy festett, mint azok a szigeten lakó gazdagok.

Anya bólíntott. Ő is jól ismerte azokat az embereket. Egész életében kétféle férfitípustól óvott: az olyanoktól, mint Hank, akik „semmirekellő faszfek”, meg az olyanoktól, mint a szigeten élők, akiknek anyja szerint „csak a szexre kellek, aztán lelécelnek”.

– De miatta nem kell aggódnod. Szinte biztosra veszem, hogy örültnek nézett – nyugtattam meg anyát.

Anya összevonta szemöldökét, és az asztalra könyökölve a szemembe nézett:

– Te komolyan ezt gondolod? Pedig nem egy naiv kislánynak neveltelek. Az is egy férfi volt, kislányom. És ez a lényeg. Elég, ha egyszer rád néz, és vissza fog jönni. Csak légy óvatos!

Eddig elég sok gazdag helyi sráccal próbáltam összejönni Sea Breeze-ben, de egyszer sem sikerült. Marcus Hardy már kislánykorom óta nagyon tetszett. Ő az unokatesóm, Rock haverja, de valahogy más volt, mint mi. Egy szép nagy házban lakott a tengerparton, de Marcus számára én mindig csak hülyéskedni voltam jó. Amikor kiszemelte magának Willow-t, senkinek sem maradt esélye. Azóta már összeházasodtak és gyerekük is van, szóval kizárt, hogy kikezdek vele.

– Jobban kellett volna ösztönözzelek, hogy továbbtanulj. Az egyetemen találkozhattál volna valakivel, és elmehettél volna innen. – Anya ezt úgy mondta, mintha Sea Breeze valami borzalmas hely lenne, de én nem így láttam. Imádtam ezt a tengerparti várost, ahol felnőttem.

– Nem akartam elmenni – emlékeztettem anyát. Egy helyi főiskolát választottam továbbtanulásra. Eszem ágában sem volt

elhagyni a várost és anyámat. Egész életemben egy csapatot alkottunk mi ketten.

Anya felsóhajtott, kitolta maga alól a széket, és felállt.

– Tudom, drágám. Azért hagytam, hogy itt maradj, mert szeretem, ha a közelemben vagy. De attól még rossz döntés volt. Nem lesz könnyű találkozni egy férfival, aki elvisz innen, de azt nem fogom hagyni, hogy olyan életet élj, amelyet én.

Épp vitatkozni akartam vele, amikor valaki hangosan dörömbölt az ajtón. Anya a bejárat felé pillantott, beletúrt a hajába, és úgy igazította magán a selyem köntöst, hogy még jobban felfedje vonzó dekoltázsát. – Menj, és állj be a zuhany alá! Majd én elintézem, kislányom. Egy percre se aggódj! – mondta, és felvette piros magas sarkú papucsát, amitől még hosszabbnak tűntek a lábai. Mosolyogva elsiettem a fürdőszoba felé, kinyitottam a csapot, de a fülemet az ajtóra tapasztva hallgatóztam.

– Szép jó napot, Ben hadnagy! Ugye, tudja, hogy itthon nem fogadok ügyfeleket? – szólalt meg anyám azon a doromboló hangon, amit már vagy milliomdszorra hallottam.

– Jó estét, Starla! Nem akarom ilyen későn zavarni, tudom, hogy... – A hadnagy megköszöri a torkát, én pedig a szememet forgattam. Pontosan tudtam, hogy a jó öreg Ben hadnagy visszatérő vendég a Jugs nevű sztriptízbárban Sea Breeze külvárosában. – ...munkába kell mennie. De kaptam egy hívást Jessről, és szeretném ellenőrizni. Itthon van a lánya?

– Nem tudom, ki hívhatta fel, Ben – válaszolta anya, és úgy görgette a férfi nevét, mintha csak sztriptízzel bűvölné el –, de a kislányom egész este itthon volt velem. Éppen tusolni ment, miután egész nap segített nekem takarítani. Ha gondolja, akár ellenőrizheti a kocsija motorháztetőjét is, mert teljesen hideg.

Egész nap nem ült kocsiba. – Anya kis szünetet tartott, és hallottam, ahogy túsarkai kopogva közelednek a hadnagy felé. – És bármennyire is szeretem, amikor rám nyit a zuhanyban, a kislánnyommal kapcsolatban nem táplálok hasonló érzéseket – tette hozzá sokatmondó hangon.

Anya remekül játszott a szerepét.

– Hm, igen persze, ezt meg tudom érteni. Elnézést a zavarásért, Starla! Csak muszáj volt ellenőriznem. Egyetlen ember látta ma a lányt, de mielőtt elmegyek, megnézem a kocsiját is, mert azzal bombabiztossá válik az alibije – hebegte a férfi. Én a kezemet a szám elé emelve próbáltam visszafojtani a nevetést. Abban a pillanatban, gondolom, jól megnézte anya cicijét. Anya a testét használta a férfiakkal való kommunikációban, és mindig elérte, amit akart.

Most még ki kellett állnom a hadnagy elé, hogy ellenőrizze, tényleg itthon vagyok. Egy gyors mozdulattal levettem a pulcsimat, törölközőt tekertem magamra, és résnyire kinyitottam a fürdő ajtaját, és kidugtam a fejem. Ben elrántotta kéjes tekintetét anyám melleiről, és az ajtó felé fordult.

– Minden rendben odakint, anya? Hallottam, hogy jött valaki – szóltam ki hangosan, és a lehető legártatlanabb képet vágtam.

– Igen, kislányom, nyugodj meg! Minden rendben. Csak beugrott hozzánk Ben hadnagy – felelte anya, és felém fordulva rám villantott egy mosolyt.

Becsuktam a fürdő ajtaját, aztán még hallottam, hogy Ben hadnagy újra elnézést kér anyámtól.

– Semmi baj, hadnagy úr! Csak a munkáját végzi, és gondoskodik a mi kis városunk biztonságáról. Így nyugodtabban

alszunk, mert tudjuk, hogy olyan bátor és elkötelezett emberek vigyáznak ránk, mint maga. Martha asszony nagyon szerencsés, hogy ilyen keményen dolgozó férje van, akit minden este hazavárhat.

Erre megint csak a szememet forgattam. Mindig meglepett, hogy a férfiak elhiszik ezt a sok baromságot. Bennek hatalmas sörhása volt és kopaszodott. Nem szorult belé semmi bátorság, és azt a kemény munkával megkeresett pénzt mind a sztriptízbárban költötte el, ahol a hét több napján is megfordult. Nem hiszem, hogy Martha olyan szerencsés lett volna, mikor a férje anyámat és a többi nőt bámulta, ahogy tangában táncolnak neki. De persze anya sem gondolta ezt komolyan.

– Akkor én most... – A férfi kis szünetet tartott, és akkorát nyelt, hogy bentről is hallottam. – Örülök, hogy nyugodtan alszanak. Én csak teszem a dolgomat. Egyébként, ma este dolgozik?

– Igen, épp most csinosítom ki magamat. Remélem, ma még látom majd! Talán lesz egy különleges táncom ma este csak magának – felelte anya.

Ettől majdnem öklendezni kezdtem. Fogalmam sem volt, hogy tudott ezeknek anya úgy táncolni, hogy nem hányt közben az arcukba. De erre azt mondta, már régen megtanulta, hogyan kell kikapcsolni a gondolatait, és csak arra koncentrálni, hogy minél jobban táncol, annál több pénzt keres.

– Igen, ott leszek – felelte Ben hadnagya. – A múlt héten nem tudtam menni, mert volt egy incidens az irodában. De egész héten erről álmodtam.

– Örülök neki, hogy nem felejtett el – felelte anya negédes hangon.

– Ó, ez nem történhet meg! – felelte Ben, de gyorsan megköszöri a torkát, amikor rájött, hogy nyíltan flörtöl egy csaknem pucér nővel a háza ajtajában. – De most már mennem kell. Majd jelentem, hogy Jessnek van alibije, és semmi köze az ügyhöz.

– Menjen csak, majd később találkozunk! – felelte anya. Kopogott a papucs, ahogy eltávolodott az ajtótól.

– Akkor viszlát később! – kiáltotta búcsúzóul Ben, majd becsukta az ajtót maga mögött. Hallottam, ahogy kattant a zár, elzártam a zuhanyt, és kinyitottam az ajtót. A ház minden ajtaja a nappaliból nyílt.

– Köszönöm – mondtam anyámnak egyszerűen.

Anya vállat vont, és legyintett.

– Örülj, hogy Ben jött ide. Vele könnyedén elbánok. Ha mondjuk David vagy Rooster jön, akkor a dekoltázsomnál sokkal többet kellett volna mutatnom nekik ahhoz, hogy békén hagyjanak.

Bólintottam, de erős büntudat fogott el, amiért anyámnak egy házas férfival kellett flörtölnie csak azért, hogy kisegítsen a bajból.

– Annyira sajnálom – jegyeztem meg.

Anya elindult a szobája felé, aztán megtorpant.

– Nem kell sajnálnod. Épp ideje volt, hogy valaki végre ki-
verje annak az átkozott kocsinak a szélvédőjét. – Azzal bement a szobájába, és bezárta maga mögött az ajtót.

Ott maradtam, és halvány mosoly kezdett bujkálni az arcomon. Nem volt sok barátnőm, mert senki nem értett meg és senki nem akart közel kerülni hozzám. De nekem az anyukámnál nem is kellett több.

JASON

Két nappal később még mindig arra a szőke ciklonra gondoltam, aki szétveri a kocsi szélvédőjét. Volt benne valami különleges. Nehezen felejthető. A baseballütője ott állt a szobám sarkában, és épp azon tűnődtem, mit tegyek vele. Abban biztos voltam, hogy nem volna szerencsés magamnál tartani egy bizonyítékot.

Halkan nevetve ingatni kezdtem a fejem. Cinkostársa lettem egy lánynak, aki vandalizmust követett el. Ez nagyon távol állt tőlem, de mégis megmosolyogtatott. Úgy látszik, szükségem van némi izgalomra az életemben. Úgy terveztem, adok még néhány napot, aztán elmegyek, és megnézem, hátha otthon találom. Egyrészt vissza kellett adnom az ütőt, de közben újra találkozni akartam vele. Az ütő jó ürügyként szolgálhat.

Elindultam a bátyám nyaralójának lépcsőjén a földszintre, amikor kinyílt a bejárati ajtó. Jax és a barátnője, Sadie léptek be rajta. Tudtam, hogy le fognak jönni a hétvégére, így számítottam rájuk.

Jax felnézett rám a lépcső aljáról, és elvigyorodott.

– Mi az, megzavartunk valamiben? Talán bulit szervezel?

– Ismersz, hogy mekkora partiarc vagyok. Remélem, bírni fogod! – feleltem.

A bátyám barátnője gyönyörű lány volt, az a fajta, aki után megfordulnak az utcán. Magazinok címlapján mutogathatták volna a testét. Pedig Sadie csak egy kisvárosi lány volt Sea Breeze-ből, és kifejezetten zavarta a rivaldafény. Imádta Jaxet és megtanulta, hogyan viselje el, hogy a médiában mindenütt őt mutogatják, de Jax előtt nem szeretett feltűnést kelteni. De ezt mára már nehezen tudta elkerülni, hiszen követte a vakuk fénye.

– Köszönöm, Sadie. Ugye tudod, hogy bármikor felhagyhatsz ezzel a celebséggel és teljesen normális életet élhetsz... – jegyeztem meg, és rákacsintottam Jaxre, aki durcás képet vágott.

– El a kezekkel a csajomtól, pajtás! – mondta, és megfogta Sadie karját. – Ez nem vicces.

Pedig én mindig jól szórakoztam. Jax világeletében magabiztos volt. Már mielőtt híres lett, akkor is önbizalom áradt belőle. Ha viszont egy pasi akár csak rápillantott Sadie-re, azonnal felátadt benne a féltékenység. Ez mulatott.

– Hagyd már abba, Jax, ne legyél ilyen hülye! – szólt rá Sadie a homlokát ráncolva, amitől Jax azonnal visszavonulót fűjt. Ez még viccesebb volt.

– Ne haragudj! – kérte a lányt.

Sadie újra rám pillantott.

– Volna kedved egy kis társasághoz? Arra gondoltam, szervezhetnénk ma este egy kis összejövetelt. Mindenkit szeretnék látni, és mivel csak két napot töltünk itt, az lenne a legegyszerűbb, ha egyszerre idehívnám az egész csapatot. – Arcán széles mosollyal nézett rám.

Igaz, hogy Sadie nem a barátnőm, de nehéz neki ellenállni. Szinte biztosra veszem, hogyha bárkire rámosolyog, az azonnal megteszi, amit kér.

– Oké – válaszoltam.

Jax úgy forgatta a szemét, mintha képes lenne ellenállni bárminek is, amit Sadie kér. Mégis mit vár? Elvégre férfi vagyok.

– Akkor én megyek, és megnézem, hogy a konyhai személyzet felkészült-e a vendégek fogadására – fordult Jax Sadie-hez, miközben puszt nyomott az arcára, és elindult a konyha felé.

– Én már telefonon beszéltem Miss Maryvel, és azt mondta, minden készen áll – szólt Sadie Jax után.

Miss Mary volt a konyhafőnök a házban. Sadie egykor neki dolgozott, ezért jól ismerték egymást. Jax tulajdonképpen rajta keresztül találkozott a lánnyal. Egyszer ő szolgálta fel a vacsorát, és szinte biztosra veszem, hogy már ott belezúgott. Habár sokáig küzdött az érzelmeivel.

Jax megállt, visszafordult, és a lányra villantotta azt a mosolyát, amit a magazinokban szexisnek tituláltak.

– Akkor mi lenne, ha segítenél kipakolni? Felmehetnénk a szobámba.

Láttam, ahogy Sadie elpirul, aztán összeszorítja a száját, nehogy elmosolyodjon.

– Oké, ha akarod, segíték!

Jax visszament hozzá.

– Nagyon sok segítség kell. Fogalmad sincs, hogy milyen sok.

– Ha most azonnal nem mentek fel a szobátokba, akkor jeges vizet öntök rátok – jegyeztem meg.

Sadie lehajtotta a fejét, Jax pedig csak rám vigyorgott.

– Akkor viszlát később! – mondta, majd kézen fogta Sadie-t, és felvezette az emeletre.

Úgy döntöttem, az a legjobb, ha egy időre kimegyek a part-ra, és távol maradok a háztól. Nem tudom, meddig fog tartani ez a „pakolás”.

Öt órával később egyre több hangot hallottam a földszintről, miközben a szobámban állva néztem ki az ablakon a ház előtti kertre. Arra gondoltam, Jax biztosan azt szeretné, ha lemennék,

de ezek nem az én barátaim. Nem mintha nem kedveltem volna őket, mert mindegyiket bírtam, csak éppen egyiket sem ismertem igazán. Ráadásul ott volt még az az ügy Preston Drake-kel.

Az a srác nem rajongott értem túlzottan. Korábban nagy energiát fektettem abba, hogy magamra vonjam Amanda Hardy figyelmét, aki végül mégis Prestont választotta. Nehéz versengeni egy szőke hajú szörfös rosszfúval. Pedig nem is voltam szerelmes Amandába. Az igazi szerelmet még nem találtam meg, bár régóta kerestem. De Amanda csinos és aranyos. Nekem meg tetszett, könnyen el lehet vele beszélgetni.

Gondolataimból kopogtatás zökkentett ki, és ahogy az ajtó felé fordultam, a bátyámat pillantottam meg a küszöbön zsebre tett kézzel.

– Úgy tervezed, hogy egész este itt fogsz bujkálni a szobádban?

Bevallom, ez is átfutott az agyamon. Nem tudtam elengedni magam idegenek társaságában, ennél csöndesebb természetű voltam. A családban Jax volt az, aki könnyen ismerkedett.

– Épp most akartam lemenni.

Jax a szemöldökét ráncolta.

– Nekem nagyon úgy festesz, mint aki bárhol szívesebben lenne.

Vállat vontam.

– Nem lelkesít túlzottan egy olyan buli, ahol senkit sem ismerek, de Sadie kedvéért lemegyek.

Jax bentebb lépett a szobába.

– Ha Preston miatt aggódsz, felejtsd el! Ő is nagyon jó fej.

Elnevettem magam. Jax nem látta Prestonnak azt az oldalát, amit én ismertem.

– Hidd el, amikor Amandáról van szó, annyira nem jó fej!

– Lehet, hogy nem, de Amanda most már az övé. Elég régóta együtt vannak ahhoz, hogy ne érezze magát fenyegetve. Megértem, miért viselkedett olyan örülten, amikor randiztál a lánnyal, akibe szerelmes volt.

Jax biztosan megérti, Marcus Hardyval ő is átment ugyan ezen. Azóta már barátok. Mivel Marcus már megnősült és gyereke is van, nem jelent fenyegetést Jax számára. Amanda és Marcus testvérek, és Marcus ugyanazon a nyáron dolgozott a háznál, amikor Sadie.

– Rögtön lemegyek – közöltem Jaxszel. – Nyugodj meg, úgyis nagyon éhes vagyok!

– Akkor jó, mert Sadie öt percen belül itt lesz, ha nem jössz le. Nem akarja, hogy úgy érezd, kimaradsz valamiből.

Emlékeztettem magam, hogy ezt az egészet csakis Sadie kedvéért csinálom.

– Akkor menjünk – indítványoztam.

Lementem Jax után a lépcsőn, és végigpásztáztam az előcsarnokban összegyűlt tömeget, miközben Sadie folyamatosan ajtót nyitott, hogy beengedje az érkezőket.

Amikor Amandával elmentem Marcus és Willow esküvőjére, több embert is megismertem közülük. Mindenki nagyon kedvesnek tűnt, de Preston nem tartozott közéjük. Nem voltam biztos abban, hogy befogadnának maguk közé. Amikor az esküvő után elmentem Sea Breeze-ből, mindenkitől jó viszonyban váltam el. Könnyű volt látni, kit akar valójában Amanda. Nem is törekedtem rá, hogy megnyerjem magamnak. A lány szíve teljesen nyilvánvalóan Prestonért dobogott.

Marcus Hardy lépett be az ajtón, kezében egy piros-fehér mintás takaróba bugyolált kisbabával, a takarón valami elefántnak tűnő minta volt. Sadie felsikoltott az örömtől, és megölelte Marcus feleségét, Willow-t, aztán kivette a kisbabát Marcus kezéből. Két évvel ezelőtt egy ilyen jelenetet egyikünk sem tudott volna elképzelni. Marcus eltökélten próbálta felhívni magára Sadie figyelmét, de Jaxszel nem tudott versenyezni. Persze a bátyámmal soha senki nem tudott versenyezni. Én magam sem mertem volna.

– Sadie után én kérem a babát! – Amanda hangját már azelőtt meghallottam, hogy megláttam a szobában.

– Mindig nálad van! – válaszolta erre Sadie, és mosolyogva nézte a kicsit.

– Mert annyira imádja Manda nénikéjét – gügyögte a fölötte Amanda. Amandával Marcus és Willow esküvője óta nem találkoztam. A lány hosszú szőke haja lazán omlott le a hátára, a szoknyája alól szépen kilógott napsütötte lába. Preston mögötte lépett be, és birtoklóan a lány csípőjére tette a kezét. Jéggé fagyott bennem a levegő. Talán mégsem volt jó ötlet, hogy lejöttem.

– Esküszöm, hogy Preston már rég túl van rajta – suttozta a fülembé Jax.

Bólintottam, és elindultam lefelé a lépcsőn a többiekhez. Nem mintha féltem volna Prestontól, csak éppen semmi kedvem nem volt úgy tölteni az estét, mint egy nem kívánatos vendég. Szívesebben maradtam volna fent a szobámban.

– Cage és Eva is jönnek. Lassan kezdenek belerázódni a hétköznapiakba egy kisbabával – magyarázta Willow Sadie-nek.

– Alig várom, hogy végre láthassam Blisst – sóhajtott fel Sadie boldogan.

– Gyönyörű baba – mondta Willow. – De tényleg! Eláll a lélegzeted, ha meglátod. Édes kis pufók arca van, és Cage szemét örökölte. Eva nem tud úgy elmenni vele otthonról, hogy ne állítsák meg folyton megcsodálni a kicsit – tette hozzá mosolyogva.

Elértük a lépcső alját, és ott már Sadie is észrevett minket. Fényes mosolyt villantott. Amandával kerültem a szemkontaktust, és nem is néztem Preston irányába. Ehelyett odamentem Marcushoz, és kezét ráztam vele, hogy gratuláljak a kisbabájához.

– Jó látni téged – vigyorgott rám.

– Téged is. Látom, kiegészült a család egy újabb taggal. Gratulálok! – feleltem.

– Köszönjük. Éjszakánként nem sokat alszom, de egész jól bírom. Olyankor a fociról beszélgetek vele. Nem lehet elég korán kezdeni.

Nevetve Sadie-hez fordultam, aki odatartotta felém a kicsit, hogy megnézzem.

– Jason, bemutatom neked Eli Hardyt – mondta halkán, nehogy megijessze a babát.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Eli – feleltem. A kicsi elmosolyodott, és a szájába tömte öklét. A fején kinőtt puha haj színe ugyanolyan vörös volt, mint az anyjáié, de a gyerek inkább Marcusra hasonlított. Talán a szeme miatt.

– Éhes vagyok. Van itt valami kaja is, vagy egész este csak kisbabákat fogunk nézegetni? – szólalt meg egy új hang, ami elvonta a figyelmemet a kisbabáról. Felismertem az illetőt, csak

épp a nevére nem emlékeztem. Raszta haja volt, amit hátrafogott a fején. A karja nagy részét tetoválások borították, az egyik egészen a nyakáig ért. Nem akartam túlságosan megbámulni, de rá akartam jönni, hogy ki lehet. A srácnak piercing volt a szájában, és amikor megszólalt, megcsillant a fém.

– Rengeteg kaja van, Dewayne – felelte Sadie és úgy mosolygott rá, mintha egyáltalán nem nézne ki félelmetesen.

– Akkor jó – felelte Dewayne, aztán odalépett, és nyomott egy puszit Eli homlokára. Egyáltalán nem vártam volna tőle ezt a gesztust. – Annyira cuki ez a gyerek. Nem csoda, olyan szép, mint az anyukája.

Marcus halkán nevetett.

Dewayne ekkor rám nézett, és megállt. Tekintete rólam Amandára és Prestonra siklott, akik mögöttem álltak, aztán a szája lassú mosolyra húzódott.

– Na, jó, úgy látom, jól fogunk ma szórakozni. Preston, te most eljátszod a jófiút Jasonnel?

Sadie tekintete elkerekedett, és hirtelen mindenki elhallgatott. Úgy döntöttem, itt az ideje, hogy megforduljak, és üdvözljem őket. Essünk túl rajta.

Amanda olyan szemekkel nézett Dewayne-re, mint aki épp ütni készül, de Preston arcán szórakozott mosoly ült.

– Én mindig jófiú vagyok – mondta délies akcentussal, ami nagyon jól illett szőrfős külsejéhez. – Nincs semmi bajom Jasonnel. Most már nincs. – Leengedte karját Amandáról, előrelépett, és kezet nyújtott nekem. – Nincs harag – mondta.

Nehéz volt nem kedvelni ezt a fiút. Megráztam a kezét.

– Abszolút nincs – feleltem.

– Remek – jelentette ki, aztán hátralépett, és visszatette a kezét Amandára. – Látod, te kis faszfej? Minden a legnagyobb rendben – fordult Dewayne-hez.

Dewayne megrázta a fejét, és halkan nevetett.

– Na persze!

– Jól van már, Dewayne! Nem kell mindenkit felhergelni. Ez itt Stone-ék háza – szólalt meg Marcus, igyekezve diplomatikus hangot megütni.

Dewayne megvonta a vállát, és visszanézett Marcusra.

– Én csak próbálok jól érezni magam.

Újra megállt valaki az ajtóban, ezúttal egy hatalmas srác, akit Rocknak hívtak. A lábánál fürtös hajú kislány rohagált, és Preston nevét visítozta. Ahogy hátranéztem, láttam, hogy Preston lehajol, és a karjába kapja a kislányt. Rock és a felesége, Trisha örökbe fogadták Preston kishúgát és a testvéreit, amikor az anyjuk meghalt. Ezzel még szorosabb barátság alakult ki közöttük.

– Hiányoztál – mondta a kislány, és cuppanós puszit nyomott Preston arcára.

– Te is nekem – mondta Preston.

– Bocs a késésért – magyarázta Rock –, de Trisha még a fociedzésen van a fiúkkal. Daisyt nekem kellett elhoznom. Jess vigyázott rá otthon, amíg mi a fiúk edzésén voltunk.

A fejemben szöveget ütött Jess neve. Azt a lányt is így hívták, akit tegnap este megmentettem.

– Te ráhagyod Jessre Daisyt? – kérdezte Willow meglepett hangon.

Rock ránézett, és összeráncolta a szemöldökét.

– Jess az unokatestvérem. És tudom, hogy nem vagytok túl jóban, de attól még tud vigyázni Daisyre.

– Tényleg nem olyan megbízhatatlan, Low – tette hozzá Amanda. – Tudom, hogy rossz tapasztalatod volt vele, de Jess tanult a hibáiból, és imádja a gyerekeket. – Ez még jobban felkeltette a kíváncsiságomat. Ha ez a lány ugyanaz a Jess, aki szétverte egy ütővel a pasija kocsiját, akkor meg tudom érteni Low aggodalmát. Nem tipikus bébiszitter alkat.

– Nekem olyan felszínesnek tűnik – tűnődött Willow a homlokát ráncolva.

Dewayne visszatért a szobába, kezében egy marék chipsszel.

– Csak azért aggódsz, mert Jess kiszemelte magának Marcust. Szerintem nem rosszindulatú az a lány, csak időnként rossz irányt vesz az élete.

Amanda morcos pillantással nézte Dewayne-t.

– Ezt most inkább hagyjuk. Már régen történt.

– Hagyjuk, pajtás! – könyörgött neki Marcus is.

– Jess időnként tényleg meggondolatlanul viselkedik, és elég sokszor ösztönösen cselekszik, de Daisyvel jól elvannak – magyarázta védekezően Rock.

– Tegnap este összetörte Hank kocsiját – közölte Marcus.

Erre minden figyelmem a beszélgetésre irányult. Nem bírtam abbahagyni a vigyorgást. A szám elé tartottam a kezem, nehogy észrevegyék. Ugyanarról a szexis szőke lányról beszéltek, akit tegnap hazamenekítettem a kocsimmal.

– Hogy mit csinált? – kérdezte elszörnyedve Sadie.

Willow felsóhajtott, és a fejét ingatta.

– A pasija, akivel már többször szakított, megint megcsalta, mire Jess fogta magát, és egy baseballütővel vagy valami hasonlóval kiütött minden ablakot a kocsiján, aztán állítólag még a gumikat is kiszúrta, mielőtt lelécelt.

Preston szórakozottan elnevette magát.

– Bocs, de szerintem ez nagyon vicces. Valahányszor meghallom a sztorit, mindig nevetnem kell.

Rock a fejét ingatta.

– Őrült az a csaj. Hank megérdemelte, de akkor sem hiszem el, hogy meg mertte tenni. Habár azt állítja, nem ő volt, és Hank az egyetlen, aki látta őt elrohanni. Utánaeredt, és látta, hogy beugrott egy Porschéba, és elmenekül. Na, ez viszont már merő hazugság. Ebben a városban senki nem jár Porschéval. Amikor a rendőrök kimentek a házukhoz, az anyja azt állította, hogy Jess egész nap vele volt, és éppen zuhanyozott. A rendőr megnézte a kocsiját, és hideg volt a motor, tehát nem tudott beleköttni Starla alibijébe.

Éreztem, hogy Jax engem néz, de nem fordultam felé. Szinte hallottam, hogy mit gondol. Ő pontosan tudta, kinek van Sea Breeze-ben Porschéja. Neki.

– Hanket ismerve biztos hullarészeg volt, vagy be volt lőve. És nem lennék meglepve, ha Jess tette volna. Elvégre senki másnak nem volt indítéka. És mindannyian tudjuk, hogy Starla törzsvendégei között akad néhány zsarú a Jugsban – mondta Preston, aki még mindig vigyorgott.

Jugs? Mi a fene az a Jugs? Nem kérdeztem rá. Jobbnak láttam hallgatni. Jax szerencsére nem említette meg a Porschét, ami most is a garázsban parkolt.